

S A D

Njive so žezlo jeze
iz rodovitne prsti.

Nikoli ne sme ugasniti
sovrašтво, ki rodi.

Sad, ki ga gledam
na poti v večer,

je sad jeze
in sovražnosti sad.

Davno nekoč je bila to
izčustvovana moč

nad nepravilnostjo
in priča temu je

kruh, ki ga je dalo
zrno omagane luči.

V O D A

Voda je duh
iz dveh atomov vodika
in enega kisika.

Kakor so njeni izviri
nič,
tja se tudi razlije.

Iz nič v nič
šumi
trdo in peščeno.

Kakor vihar
skrivnosti
strmi v nas

in naznanja sebe
kot svet
in kot duh v enem.

Z N A M E N J A

Ostre svetlobe na eni
in ostre sence na drugi,
to so sešitki dnevov,
ki prihajajo z mrzlimi

jutri in setvami kosov
iz najzgodnejših klicev.
Elipse sladkih tonov
v školjkah ušes

iz zelene pšenice,
koruznih palm, šuštečih tepk
in zahlevskih bezgov
segajo do korenin,

so rast in še več,
so duh in oblika,
sem jaz kot dojka,
ki sanje sesa

z materinimi usti,
z materinimi lasmi,
materinimi znamenji,
materinimi zgubljenostmi v nič.

N A V R H U

Tu so stopnice
za navzgor
in za navzdol.

To so iste
za mojo pot dol,
za mojo pot gor.

Ne vem, kam bom prišel.
ne kam grem,
ko bom na vrhu,

niti kje bom,
ko bom spodaj:
na vrhu stopnic.

A N A T O M I J A

Iz dolgih dnevov,
iz tiktakajoče svetlobe,
iz noči črnosvilnih,
kot klot svetlih,

sestoji kratko življenje,
tvoje in moje, vsako,
tudi srepenje martinčka,
barve zelene nemir.

Ista kratkost je v vsem,
kjer ni videti konca,
kjer so jedra planjav
črne pike krvi.

Poljubiva hrbet bele soli,
ki jo hlape soline,
preden se v soncu ne razcepi
na ostre robove trikotij.

Preden se duša ne zdrzne
in ne rečeva: z bogom.
Konec življenja
je vendar zelo dolga stvar.

Š A H

(Mojstru Cudermanu,
uredniku Kapelj)

Bog je Mihael Botvinik.
Keres, Petrosjan.
Bobi Fischer.

Njegov šah je čudovit.
Ima 64 krat 64 polj,
nobeno ni črno,
vsa so bela.
Včasih so kmetje res kmetje
na šahovnici in jih vse
žrtvuje,
kakor se razmeče kravji gnoj,
levo dve lopati, desno tri.
Drugič so kmetje kralji
in kralji kmetje,
ki molzejo krave
in pometajo Peking.
Imenuje jih ljudstvo.
Kako čudovito.
Potem zaigra Bog damski gambit
in spodsuje ljudstvo v prah,
iz lukenj prilezejo ministrice,
katerih imena nismo še čuli.
Postanejo kraljice
in gredo na Dunaj, a trebuha
ne puste zunaj.
Vzamejo ga s sabo
in se nam smejejo.
Bog pa igra dalje šah in ne pozna jalovosti.